

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

CHÀNG TRAI ÁO GẤM HỒI CÔ GÁI HẠY CHÈN

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung đang mải mê chuyện trò thì chợt nơi cầu thang có tiếng chân người bước thình thịch. Họ quay lại nhìn thì thấy hai tiểu đồng, mặt mày sáng sủa quần áo bảnh bao đang phò một vị công tử da trắng mày rõ, khoác ngoài một chiếc áo gấm rực rỡ.

Công tử thân hình tuấn tú, mặt đẹp như sao, trạc độ mười tám xuân xanh, ra chiều quý phái.

Chàng vừa bước lên lầu nhìn thấy Quách-Tĩnh dáng người thô bạo, còn Hoàng-Dung thì mặt mũi lợt lem, lấy làm khinh bỉ, cau đôi mày rậm, bước trái sang một bên, tìm một chiếc bàn ở góc lầu ra ngồi vào đấy.

Vài gia bộc theo hầu vội bung đến một cái hộp bằng vàng, mở ra lấy chén ngọc trịnh trọng đặt trước mặt.

Điểm chủ biết quý khách bèn lảng xãng hầu hạ, gọi tiểu nhị rồi rít.

Quách-Tĩnh chỉ nhìn theo một cái, rồi không để ý đến chàng công tử con nhà quyền quý đó, quay sang tiếp tục nói chuyện với Hoàng-Dung.

Chợt nghe có tiếng con tiểu hồng mã hí inh ỏi, Quách-Tĩnh vội bước đến bên cửa sổ, thò đầu ra xem thì thấy bảy tám người áo trắng đang vây quanh con ngựa của mình. Họ đưa tay ra chực túm lấy bờm, nhưng con ngựa không chịu cứ tránh né và hí lên tỏ cử chỉ bất phục.

Quách-Tĩnh vừa tức giận khi trông thấy bọn áo trắng đó chính là bọn gái đẹp giả trai đã chặn đường mình ở Trấn-Điện bữa qua để cướp ngựa. Nhưng họ làm thế nào lại đến đây sớm như thế? Quách-Tĩnh liền quát lớn:

—Bọn bây định trộm ngựa giữa ban ngày ban mặt thế sao?

Vừa nói, Quách-Tĩnh vừa nhảy vội xuống cầu thang. Đến nơi, Quách-Tĩnh lấy làm ngạc nhiên chẳng biết vì đâu tám người con gái áo trắng giả trai kia lại nằm sóng sượt dưới đất như mắc phải gió.

Quách-Tĩnh đang cuống cuống chưa biết thế nào thì chợt cổ tay chàng bị ai nắm lấy, vừa mát vừa mềm nhũn. Chàng quay lại thì thấy đó là Hoàng-Dung, anh bạn mới của chàng. Lấy làm lạ, Quách-Tĩnh nhủ thầm:

“Không hiểu anh bạn này đã xuống tự bao giờ. Lúc này mình xuống lầu thì hẳn còn ngồi nơi ghế kia mà.”

Hoàng-Dung thở thê nói:

—Đại ca ! Mặc kệ chúng nó ! Chúng là bọn con gái giả trai, chúng ta đi cho được việc.

Quách-Tĩnh phục Hoàng-Dung có mắt tinh đời, thoáng qua đã biết ngay bọn này ngụy trang nam tử, bèn nói:

—Bọn con gái giả trai này cướp ngựa của ta. Nhưng chẳng hiểu tại sao chúng lại nằm la liệt mà chết lặng đi như vậy ?

Hai người toan dắt ngựa đi chợt thấy chàng công tử mặc áo gấm ở trên lầu đã tới sau chân Quách-Tĩnh, đang cúi xuống quan sát tám người con gái áo trắng giả trai đó. Công tử có ý ngờ vực, trở mắt nhìn chòng chọc vào bọn Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh với một sắc thái quái dị.

Hoàng-Dung thấy thế, bấm nhẹ Quách-Tĩnh nói:

—Hãy cột ngựa vào gốc cây và trở lại tửu điểm đã.

Quách-Tĩnh theo lời, cột ngựa lại như cũ. Hoàng-Dung dắt tay Quách-Tĩnh kéo vội lên. Vào bàn sau khi an tọa, Hoàng-Dung hớn hờ tươi cười, cầm ấm trà rót vào chén Quách-Tĩnh thật đầy, khen:

—Đại ca ! Con tiểu hồng mã của đại ca quả là một con ngựa quý !

Quách-Tĩnh toan trả lời, chợt nghe dưới lầu có tiếng chuông ngân hàng loạt. Cả hai cùng nhau chạy ra cửa sổ dòm xuống, thấy tám cô áo trắng ban này đã ngạo nghễ trên lưng lạc đà theo phía trước mà đi.

Cô gái đi sau cùng liếc thấy Quách-Tĩnh bỗng cau mày, vung tay lên trời một cái, tức thì hai luồng ám khí xẹt ra, bay đến nơi cửa sổ, chỗ Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung đang đứng.

Quách-Tĩnh liền lột chiếc mũ vải đang đội trên đầu toan hứng lấy ám khí. Nhưng chợt thấy công tử áo gấm đã đứng ở đình viện dưới đất tự lúc nào, vung tay bắn ra hai viên đạn. Hai viên đạn này sắc vàng, loang loáng bay theo hai luồng ám khí trước.

Hai tiếng «keng ! keng !», hai hòn đạn vàng đánh trúng hai món ám khí trắng rơi xuống đất lúc ám khí chưa kịp đến Quách-Tĩnh. Hai tên tiểu đồng của vị công tử đó vội chạy lại lượm cả bốn viên ám khí trao cho công tử.

Công tử áo gấm cầm lấy, đút vội vào túi quay mình lên lầu, tiến đến trước mặt Quách-Tĩnh xá một cái, rồi hỏi:

—Xin đại ca cho biết cao danh ?

Quách-Tĩnh thấy Công tử áo gấm lịch thiệp như vậy, liền đứng lên đáp lễ và nói:

—Tiểu đệ họ Quách, tên Tĩnh, chẳng hay Công tử có điều chi dạy bảo ?

Công tử nghiêm mặt hỏi:

—Xin lỗi Quách huynh có phải Quách huynh đã từ Đào-Hoa đảo ở Đông-Hải đến đây chăng ? Dám xin Quách huynh cho biết dụng ý gì ?

Quách-Tĩnh tỏ vẻ ngạc nhiên đáp:

—Tiểu đệ vốn từ mạn Bắc đến đây chưa hề biết Đào-Hoa đảo là nơi nào ! Được công tử ra tay giúp đỡ vừa rồi thật là đại ân vậy.

Công tử áo gấm lại nói:

—Quách huynh chớ giả đờ ngờ nghếch, đóng kịch để giấu tông tích. Hiện nay chúng tôi xin giã biệt và hẹn ngày gặp gỡ sẽ rõ nhau hơn.

Dứt lời, công tử áo gấm cúi xuống vái Quách-Tĩnh một cái sát đất.

Quách-Tĩnh vô tình cũng vội vàng chấp tay đáp lễ. Chợt thấy một luồng gió mạnh tạt vào mặt, Quách-Tĩnh chú ý thì ra Công tử áo gấm đó đã dùng một thế võ định sát hại mình.

Trong lúc nguy cấp, với lối xuất thủ quá mau và mạnh, Quách-Tĩnh không dám cúi đầu, bèn ngửa mặt ra đằng sau, cong người cuộn tròn như một cánh cung, nhào lại một vòng.

«Phạch» một tiếng, tay áo Công tử áo gấm đã quất vào vai Quách-Tĩnh một cái đau nhói. Hai chân Quách-Tĩnh quy luôn xuống đất. Chàng vừa thất kinh vừa giận dữ, hét lớn:

—Mày... mày...

Chưa kịp nói lời nào, công tử áo gấm đã phá lên cười và nói:

—Ta thử Quách huynh quả là một tay điểm huyết cực giỏi, và công phu quyền cước cũng đã đến mức tinh vi. Ta khâm phục và chịu thua đó.

Nói xong, Công tử áo gấm lại chấp tay xá một cái nữa.

Quách-Tĩnh sợ đối phương lại dùng mưu đánh lén nữa, nên vội vã lùi ra sau một bước để thủ thế. Trong lúc đó, Hoàng-Dung tỏ ra sợ sệt, nghiêng mình về một bên, làm rơi chiếc đĩa xuống đất lăn đến bên chân Công tử áo gấm.

Lần này Công tử áo gấm vái chào Quách-Tĩnh một cách thực thà, không có ẩn ý gì cả.

Hoàng-Dung chờ cho Công tử đứng ngay người mới cúi xuống lượm chiếc đĩa rơi.

Công tử áo gấm thấy Hoàng-Dung mặt mày bấn thủ, vội tránh ra một bước rồi nhìn Quách-Tĩnh cười hì hì, chuyển mình bước xuống thang lầu.

Hoàng-Dung nói nhỏ với Quách-Tĩnh:

—Đại ca đem trả những vật này cho hấn.

Quách-Tĩnh nhìn vào lòng bàn tay của Hoàng-Dung bỗng giật mình sợ hãi. Vì tay hấn đang nắm hai viên Kim-hoa ám khí và hai con văng bạc. Bốn chiếc ám khí này chính lúc nãy Quách-Tĩnh đã nhìn thấy Công tử áo gấm bỏ cả vào trong bọc hấn, tại sao lúc này lại về tay Hoàng-Dung.

Tuy nhiên, Quách-Tĩnh cũng thông minh, hiểu ngay lời nói của Hoàng-Dung, nên không chậm trễ, cầm bốn viên ám khí chạy theo gọi Công tử:

—Công tử ! Bỏ quên món này lại đây ư ?

Công tử áo gấm đang bôn bả xuống thang, nghe Quách-Tĩnh gọi bèn dừng bước, nhìn thấy Kim lăng ám khí thì thất sắc, rồi dùng năm ngón tay nhọn hoắt toan xỉ vào lòng bàn tay Quách-Tĩnh để thu lấy ám khí.

Quách-Tĩnh thấy năm ngón tay của Công tử áo gấm đã nhọn lại sắc như móng chim ưng lấy làm sợ, so sánh với lối xuất thủ này chẳng khác thế «Cửu âm bạch cốt trảo» mà sáu vị sư phụ vẫn thường giảng cho Quách-Tĩnh nghe trước đây ! Chẳng lẽ vị Công tử trẻ tuổi đẹp trai này lại là môn đệ của «thây sắt» Mai-Siêu-Phong sao ?

Ngày trước, tại vách đá hoang sơn, Quách-Tĩnh đã một lần bị Mai-Siêu-Phong túm lấy cổ tay, suýt gãy xương, nay tuy Công tử áo gấm với lối xuất thủ không mấy lợi hại cũng làm cho Quách-Tĩnh phần nào sợ sệt. Bởi vậy, Quách-Tĩnh không dám để tay cho Công tử áo gấm chọt vào, chàng vận nội công ra nơi bàn tay làm bốn vật ám khí bay vù vù về phía Công tử áo gấm.

Lúc này, Công tử áo gấm thò tay còn cách lòng bàn tay Quách-Tĩnh hơn một gang thì bỗng thấy bốn viên ám khí đã tự động bay đến. Công tử chú mục vào cánh tay Quách-Tĩnh thấy bắp thịt nổi cuộn lên và chuyển xương răng rắc, biết là Quách-Tĩnh đã vận công hất ám khí sang trả mình. Do đó Công tử áo gấm thất kinh, vội vận lấy nội công đỡ lấy ám khí, đút vội vào túi. Trước khi xuống thang lầu Công tử áo gấm còn xé mắt nhìn Quách-Tĩnh một lần nữa mới chịu cất bước.

Quách-Tĩnh trở về chỗ ngồi thấy Hoàng-Dung cứ nhìn chòng chọc vào mình, miệng chum chim cười không nói. Chàng hỏi:

—Tại sao bốn món ám khí ban nãy lại lọt vào tay hiền đệ ?

Hoàng-Dung vừa cười vừa đáp:

—Tại đại ca không để ý ! Lúc mà hần cúi xuống chào đại ca chính là lúc hần làm rơi xuống sàn lầu bốn món ám khí đó nên em giả vờ làm rơi đĩa để nhặt lấy.

Thật ra, Công tử áo gấm không có làm rơi bốn món ám khí ấy xuống sàn bao giờ. Chính Hoàng-Dung đem tài mình đánh cắp bốn vật đó trong bọc của Công tử áo gấm chẳng khác nào Chu-Thông phạch chiếc quạt. Sở dĩ Hoàng-Dung không nói thật là vì Hoàng-Dung không muốn cho Quách-Tĩnh rõ về tài năng của mình. Cũng như Hoàng-Dung đã nhanh nhẹn điểm huyết tám cô gái áo trắng trộm ngựa trước mặt Quách-Tĩnh mà Quách-Tĩnh không tài nào trông thấy.

Vốn bản tính thực thà hay tin người, Quách-Tĩnh ngờ ngẩn hỏi Hoàng-Dung:

—Chẳng biết có bàn tay bí mật nào đã giúp chúng tra điểm huyết tám cô gái võ nghệ cao cường nằm chết giấc mà không xảy ra chuyện đánh nhau lôi thôi nhỉ ! Tay nầy cũng thuộc vào bậc dị nhân hiệp khách.

Hoàng-Dung chỉ nhìn Quách-Tĩnh mỉm cười không nói.

Quách-Tĩnh hỏi tiếp:

—Nhưng rồi ai giải cứu cho tám cô gái ấy lên đường nhanh nhẹn như vậy cả ?

Hoàng-Dung nói:

—Em định chắc là chàng Công tử áo gấm đó đã giải cứu cho họ.

Quách-Tĩnh vẫn thắc mắc lắm lắm:

—Con tiểu hồng mã của ngu huynh thật khỏe, đã chạy bỏ tám nàng áo trắng đó đến ba ngày đường, thế mà chẳng hiểu tại sao họ trở công phu đuổi kịp chỉ có nửa ngày, việc này làm cho ngu huynh phải suy nghĩ đến nhức đầu sốt ruột.

Hoàng-Dung nói:

—Em chú ý thấy trong tám cô áo trắng đó có một cô tay cầm cặp chim câu trắng toát.

Quách-Tĩnh như hiểu ra, đập tay lên mặt bàn nói:

—Em nói đúng đó ! Ta nghĩ ra rồi ! Chúng đuổi theo ta không kịp bèn cho chim câu truyền tin. Lúc ta bị chúng đón đường toan bắt, ta thấy có một cặp chim câu bay lượn trên trời.

Hai người lại bàn câu chuyện tai nghe mắt thấy ở dọc đường. Hoàng-Dung hỏi đến năng lực và tốc độ của con tiểu hồng mã. Quách-Tĩnh thuật lại lúc lâm nạn và nói rõ lai lịch của con ngựa quý. Hoàng-Dung nói:

—Đại ca ! Em muốn mượn anh một vật báu, liệu anh có vui lòng chẳng?

Quách-Tĩnh đáp:

—Đã là anh em thì mượn gì nhau chẳng được.

Hoàng-Dung nghiêm nét mặt nói:

—Em chỉ thích con «Hãn huyết bảo câu» của anh. Anh nghĩ thế nào ?

Quách-Tĩnh lưỡng lự một chút rồi tươi cười đáp:

—Được ! Ta cho hiền đệ không hề luyến tiếc.

Hoàng-Dung vui miệng thử chơi vì nhận thấy con vật quý báu đó ngàn năm khó gặp, mà người với ngựa tính mạng cũng đã liền nhau. Chẳng ngờ Hoàng-Dung nói thế mà Quách-Tĩnh bằng lòng thật. Thế thì anh chàng Quách-Tĩnh quả là tay hào sảng nghĩa hiệp lắm ! Hoàng-Dung rất đỗi ngạc nhiên, quý mến Quách-Tĩnh như muốn khóc lên được, nên gục đầu xuống bàn không nói nửa lời.

Quách-Tĩnh thấy thế hỏi:

—Hiền đệ ! Vì sao lại buồn bã thế ? Hay trong người còn có cái gì chưa được hài lòng ?

Hoàng-Dung vội ngẩng đầu lên nhìn Quách-Tĩnh, hai dòng nước mắt chảy xuống gò má làm trôi cả phấn than, để lộ làn da trắng mượt. Anh ta vừa cười vừa nói:

—Đại ca ! Thôi chúng ta về !

Quách-Tĩnh chiều lòng, ngoan ngoãn đứng dậy, cầm tay Hoàng-Dung bước xuống lầu. Đến chỗ buộc ngựa, Quách-Tĩnh tháo cương con tiểu hồng mã trao tận tay cho Hoàng-Dung và dặn đi dặn lại con ngựa như sau:

—Ta đem mi giao phó cho bạn tốt của ta. Bạn ta nuôi mi cũng như chính ta đã nuôi mi ! Mi phải hết lòng với chủ mới.

Dứt lời, Quách-Tĩnh ôm lấy đầu ngựa bảo Hoàng-Dung:

—Hiền đệ ! Thử nhảy lên yên xem sao. Con ngựa này gàn lắm.

Con tiểu hồng mã vốn là loại ngựa thần, có thể thông hiểu ý người. Lâu nay nó không cho một người lạ nào leo lên lưng nó, nhưng nay nghe Quách-Tĩnh dặn dò, liền đứng yên để mặc cho Hoàng-Dung lên lưng cưỡi.

Hoàng-Dung thấy con ngựa thuận ý, lấy làm sung sướng, cười lạnh lạnh như chuông ngân.

Thấy Hoàng-Dung đã ngồi yên trên cật ngựa, Quách-Tĩnh đưa tay đánh nhẹ vào mông ngựa một cái, con ngựa cất vó phi vút như bay, chỉ loáng mắt, bóng của Hoàng-Dung và ngựa đã khuất trong màn đêm đen đặc.

Quách-Tĩnh lấy làm sung sướng nhưng không khỏi lo ngại, chẳng biết sau này con ngựa có trở chứng gì với bạn mình chẳng ? Chàng quay mình trở lại thấy trời đã tối hẳn, bèn vội vã lên thang trở về phòng trọ.

Chàng vừa đốt đèn thì ngoài cửa có tiếng gõ cành cạch. Lấy làm lạ, Quách-Tĩnh cất tiếng hỏi:

—Ai đấy vậy ?

Ngoài cửa có tiếng đáp:

—Bạn thiết đây mà !

Quách-Tĩnh vội vàng bước tới mở cửa, nhìn ra ánh đèn mờ mờ rõ ràng có bóng người đứng đợi. Chàng lân la đến gần nhìn kỹ thì bỗng giật nảy người. Vì trong bọn đó có bốn người, kẻ cầm đao người xách roi, không phải ai xa lạ mà chính là bốn tên Hoàng-Hà-tứ-quỷ đã ác đấu với Quách-Tĩnh nơi thổ sơn thuộc xứ Mông-Cổ mấy tháng về trước.

Trong bọn chúng lúc này lại có thêm một người lạ. Người này khoảng năm mươi tuổi, gầy gò, da xanh như chàm đỏ, trên trán có mọc nhô ra ba cục thịt khá lớn, tướng mạo trông rất cổ quái, hung hăng.

Người lạ này nhìn Quách-Tĩnh cất tiếng cười khanh khách, bước vào ngồi trên giường, đưa mắt trừng trừng nhìn ra. Dưới ánh đèn, ba cục thịt trên trán thành ba cái bóng chiếm gần hết mặt. Càng dữ hơn nữa, người này mặt đầy sẹo vì gươm đao, nước da đã sạm gió sương, mắt không còn trông thẳng được, phải nhìn ngang mới thấy rõ.

Thấy Quách-Tĩnh mặt mày ngơ ngáo, một chàng thanh niên trong tứ quỷ là Trầm-Thanh-Cương đại ca, cười nhạt, trở vào người lạ giới thiệu với Quách-Tĩnh:

—Vị này là sư thúc của bọn tao, đại danh của ngài được thế gian suy tôn là Tam-Đầu-Giao Hầu-Thông-Hải. Vậy mà hãy vập đầu làm lễ đi.

Quách-Tĩnh liếc mắt nhìn thấy đối thủ đã chia nhau đứng vây tứ phía. Không nói đến Hoàng-Hà-tứ-quỷ, một mình vị sư thúc của chúng chưa chắc Quách-Tĩnh đã được toàn thân.

Trong nguy cấp, Quách-Tĩnh đưa mắt nhìn đối phương người nào cũng tỏ ra hung hăng ác tợn. Quách-Tĩnh trầm lặng, khoanh tay xá một cái hỏi:

—Quý vị đến đây có việc gì dạy bảo ?

Tam-Đầu-Giao Hầu-Thông-Hải cất giọng oang oang hỏi Quách-Tĩnh:

—Lục vị sư phụ của mày đâu ?

Quách-Tĩnh đáp:

—Hiện tại sư phụ không có nơi đây.

Hầu-Thông-Hải tỏ vẻ hậm hực, đứng dậy nói như truyền lệnh:

—Thế thì tao cho mày sống thêm nửa ngày nữa. Đúng giờ Ngọ ngày mai, bảo sư phụ mày dẫn mày vào rừng Hắc-Tùng cách đây mười dặm để ta nói chuyện. Hiện giờ nếu ta ra tay, người sẽ cho là bọn ta hà hiếp một đứa con nít.

Dứt lời Hầu-Thông-Hải ngang nhiên bước khỏi cửa phòng, chẳng đợi Quách-Tĩnh đáp lời. Truy-mệnh-thương Ngô-Thanh-Liệt đi cuối cùng, mặt hậm hực, xô tay khép cửa một tiếng «âm» như muốn phá vỡ tửu điểm.

Quách-Tĩnh vẫn bình thản như thường, thổi tắt ngọn đèn rồi ngồi vào giường, đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ. Bên ngoài trời tối mịt, chốc chốc một vài bóng đen đi thoáng qua dưới mặt đường, Quách-Tĩnh nhận rõ bọn chúng canh chừng chớ không cho mình trốn thoát. Quách-Tĩnh bực mình, lẩm bẩm:

—Ừ, chúng bay cứ canh cho ta ngủ cũng được.

Tuy nói thế nhưng Quách-Tĩnh không tài nào ngủ được, cứ chợp mắt lại thức dậy ngay. Độ nửa giờ sau, nghe có tiếng lách cách trên mái ngói, Quách-Tĩnh nhìn lên thấy một người đang dùng đồ sắt nạy một miếng ngói lớn, chỗ miệng xuống hét:

—Nhãi con ! Chớ hòng trốn thoát ! Có ông mày canh chừng đây nhé !

Quách-Tĩnh biết bọn Hoàng-Hà-tứ-quỷ đang vây giữ mình ráo riết mà sáu vị sư phụ lại ở xa, chẳng biết mình lâm nạn thì làm sao giải cứu. Tuy nhiên, đã đến nước này thì dẫu có trốn cũng chẳng thoát được.

Nghĩ như thế, Quách-Tĩnh nằm yên và nhất định: “Dẫu có chết ta cũng phải làm sao cho cái chết được oai hùng để các vị sư phụ không trách ta là kẻ vô dụng, khiếp nhục.”

Quách-Tĩnh bình thản xem như không có gì quan hệ, ngồi yên trên giường luyện nội công theo phương pháp của Đơn-Dương chân nhân Mã-Ngọc dạy mình khi xưa. Rồi chàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Đến sáng, tên tiểu nhị bưng đến phòng mấy món thức ăn điểm tâm. Quách-Tĩnh ngồi lại ăn, đưa mắt nhìn ra khe cửa thì thấy bóng Tiền-Thanh-Kiện, một trong Hoàng-Hà-tứ-quý tay xách đôi búa lớn, trở mắt nhìn vào chòng chọc. Quách-Tĩnh mỉm cười, rồi ngồi ăn như chẳng có gì bận tâm.

Cho đến trưa, gần đến giờ Ngọ, cái giờ mà Hâu-Thông-Hải đã định cuộc gặp mặt nơi rừng Hắc-Tòng. Quách-Tĩnh thò đầu ra cửa sổ gọi lớn:

—Đến giờ rồi, bọn ta đi thôi, còn chờ gì nữa.

Dứt lời, Quách-Tĩnh xô cửa ra khỏi phòng thì thấy Tiền-Thanh-Kiện đã vác búa chực sẵn nơi đấy. Thế là Quách-Tĩnh cùng với địch thủ sánh vai bước ra khỏi điểm, nhắm nẻo Tây-giao tiến bước.

Đi độ mười dặm, quả nhiên có một rừng thông rậm rạp, càng đi sâu càng thấy âm u vắng lặng.

Quách-Tĩnh thầm bảo: “Rừng thông hiu quạnh nầy tránh sao người đời không đặt tên là Hắc-Tòng-Lâm ?”

Tiền-Thanh-Kiện giục Quách-Tĩnh vào sâu trong rừng, còn hấn thì đứng dừng lại nơi đấy làm nhiệm vụ canh gác.

Quách-Tĩnh cầm đốc roi, lăm lăm dẫn bước vào rừng sâu, mỗi bước đều mỗi để ý đề phòng.

Chàng đi hơn một dặm nữa mà vẫn chưa gặp một ai, không một trở nào. Nhưng dù sao, một khi đã đột nhập vào chốn hiểm nghèo, tự thân bám liền với sự sống chết, thì dầu có bình tĩnh đến đâu cũng không khỏi phập phồng lo lắng.

Nhìn quanh quất, Quách-Tĩnh chỉ thấy một mình, chàng lấy làm lạ, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ chúng gạt ta vào đây một mình để làm gì. Chắc là ta chưa đến chỗ chúng đợi. Nhưng rừng tòng âm u rậm rạp, ta rẽ nẻo khác làm sao chúng biết được ?”

Chợt nhớ đến lời Nam-Hi-Nhân sư phụ dạy: «Đánh không được ! Chạy !». Quách-Tĩnh toan thi hành thủ đoạn ấy. Chàng vừa rẽ vào đường nhỏ nơi bụi rậm thì bỗng gần đấy có tiếng mắng nhiếc om sòm:

—Đồ nhãi ranh ! Đồ lộn giống. Đồ ăn bốc ! Mày dám khinh thường bọn ta như thế sao ?

Không hiểu những tiếng chửi rủa đó từ đâu đến, Quách-Tĩnh lách mình lẩn mò qua vài gốc thông, rút ngọn roi cầm tay, múa vun vút để thủ thế. Chợt chàng ngẩng đầu nhìn lên đọt cây, bất giác chàng vừa tức cười vừa sợ hãi.

Bốn tên Hoàng-Hà-tứ-quỷ bị trói mình vào một cành cây lớn, cột lại thành một chùm phất phơ theo chiều gió, bụng ưỡn ra, đầu gục xuống thở phì phì trông rất thảm nảo. Bốn quỷ nhìn thấy Quách-Tĩnh nghiêng răng trợn mắt, quai mồm ra chửi không ngớt.

Quách-Tĩnh dừng lại, lắc đầu mấy cái, vừa cười vừa hỏi:

—Tại sao vậy ? Các người hãy cứ vui lòng ở trên ngọn cây chơi nhé ! Lần sau sẽ gặp, bây giờ ta xin thất lễ.

Cả bọn tứ quỷ đĩnh ninh là sư thúc chúng bạn đuổi địch không trở lại, chẳng hiểu lành dữ ra sao ? Bây giờ chỉ gặp có Quách-Tĩnh nơi đây, dầu hấn có từ tâm không giết mà bỏ đi thì cả bọn cũng đến phải chết đói chết khát trên cành cây hiểm nghèo ấy.

Nghĩ như thế, chúng muốn xuống nước yêu cầu Quách-Tĩnh tha mạng cho, nhưng đã trót chửi rủa lảm lời liệu Quách-Tĩnh có còn thương tưởng đến chăng. Nhưng cuối cùng không biết làm sao hơn, một đứa rên rỉ nói:

—Quách anh hùng ! Bọn tôi chịu thua và khuất phục tiểu anh hùng rồi, xin anh hùng làm phúc tháo dây cho chúng tôi được sống sót một phen.

Quách-Tĩnh quay lại nhìn chúng nghĩ thầm: “Bọn này đêm vừa rồi hùng hổ như thế mà bây giờ bị trói lại hèn hạ như thế ư ?” Chàng vốn sẵn từ tâm, động lòng thương, lẩm bẩm:

—Ta với chúng bay chẳng thù oán gì, thôi thì cũng làm phước phóng sanh chúng bay cho rồi !

Chàng nhảy tót lên đọt cây thấy dây trói chúng toàn là thứ dây bằng da trâu thuộc kỹ, mềm như lạc, bền bỉ không thể tưởng. Vì vậy, dầu chúng là kẻ nội công có hạng cũng không làm thế nào bứt đứt nổi.

Quách-Tĩnh rút con dao, cắt đứt dây, đưa bốn người xuống đất, đồng thời thuận tay điểm vào huyệt đạo của chúng. Bốn quỷ nằm đờ ra dưới đất mềm nhũn như bốn cái thây ma. Quách-Tĩnh vừa cười vừa nói:

—Sau đây mười hai tiếng đồng hồ huyết đạo chúng bay sẽ tự nhiên hóa giải. Thôi chịu khó nằm vậy còn hơn bị trói trên cành.

Thấy một tên trong bọn còn tỉnh, đôi mắt dáo dác, Quách-Tĩnh hỏi:

—Ai đã bắt chúng bay treo trên cây như buộc ếch thế này ?

Tên ấy là Tiền-Thanh-Kiện, tánh nóng như lửa hét lên:

—Mày chớ giả vờ ! Đã bắt bọn ta trói còn buông lời trêu chọc ư ?

Quách-Tĩnh lấy làm lạ, bấm trán suy nghĩ: “Ai mà tài ba quá sức như thế nhỉ ? Chắc có dị nhân ngầm giúp mình đây ! Nhưng còn lão Hầu-Thông-Hải bây giờ ở đâu ? Nếu ta chậm trễ không rời khỏi nơi đây gấp, rủi gặp lão thì nguy.” Nghĩ thế, Quách-Tĩnh liền trở về khách sạn, thanh toán tiền bạc, ra phố mua một con ngựa khỏe, tức tốc bôn hành nhằm phương Nam ra roi chạy như vũ bão.

Trên đường đi, Quách-Tĩnh đem trí óc ra suy nghĩ chẳng biết ân nhân ngầm giúp mình là ai ? “Bốn con quỷ Hoàng-Hà là bốn tay cao thủ thế mà người ấy lại bắt trói lên đọt cây như một trò chơi đùa quái gở. Còn như tên Trần-Thanh-Kiện cầm đôi búa lớn dẫn đường từ lữ điếm vào rừng, khi mình vào rừng thì hấn đứng gác bên ngoài, thế sao nó cũng bị trói chung với đồng bọn lúc nào nhỉ ? Ôi tài tình quá ! Thần diệu quá ! Nhưng tại sao ân nhân ta không chịu xuất đầu lộ diện, để đến nỗi bốn thằng đó lại ngờ là mình bắt trói chúng ? Còn như sư thúc của chúng là hạng cao thủ, nổi tiếng là một con quỷ khát máu, thế sao cũng mất dạng. Hay là...”

Qua mấy ngày bôn ba trên cật ngựa, Quách-Tĩnh thắc mắc mãi mà không sao hiểu được những tình tiết trong việc vừa qua. Cho đến ngày thứ tư, chàng đã đến Trung đô Bắc-Kinh.

Đây là kinh thành nước Đại Kim và cũng là nơi thắng cảnh phần hoa bậc nhất trong thiên hạ. Nếu đem so sánh thì nơi Tân đô Lâm-An hoặc cố đô Biện-Lương của nhà Tống vẫn còn thua kém.

Quách-Tĩnh lâu nay sống nơi sa mạc khô khan, nay đến đây chẳng khác nào lạc vào chốn thiên thai tiên cảnh. Nào phố lầu sừng sững, nào xe cộ chật đường, trai thanh gái lịch dập dìu trong y quan lộng lẫy. Đâu đâu cũng sầm uất uy nghi. Mọi cảnh vật đập vào giác quan làm cho Quách-Tĩnh như lạ lùng, sợ sệt.

Quách-Tĩnh có thừa tiền để tiêu xài, nhưng chàng không dám vào tửu điểm sang trọng, chỉ tìm một quán nhỏ bán cơm ăn tạm.

Sau khi cơm nước đã vững dạ và gởi ngựa đàng hoàng, Quách-Tĩnh đi du ngoạn hết đường này sang đường khác. Nhưng đi đến hơn nửa ngày đường mà vẫn chưa thấm vào đâu cả, vì phố xá quá rộng, đường sá quá nhiều, tẻo nhau như mắc cửi. Quách-Tĩnh thở dài lẩm bẩm:

—Phồn hoa thật ! Sầm uất thật ! Nhưng những cái sang trọng nầy chẳng qua là công trình của bọn dân đen nước mình xây đắp nên cả !

Nghĩ như vậy, Quách-Tĩnh bùi ngùi toan trở về phạn điểm. Chợt thấy trước mặt không xa có tiếng huyền oán, những tiếng hò hét quát tháo như dội vào tai. Quách-Tĩnh nhóng người nhìn về phía ấy thì thấy một đám đông người đang xúm xít, chẳng biết họ chen lấn để làm gì ?

Quách-Tĩnh từ từ tiến đến, chen mãi mới vào được trong đám rùng người ấy thì thấy phần đông toàn là bậc vương tôn, công tử, già trẻ gái trai đủ mặt. Họ đứng bao quanh một khoảng đất trống khá rộng chính giữa có cắm một cây cờ bằng gấm thêu một đóa hoa hồng và một hàng chữ «Tỉ võ chiêu quân» (Thí võ kén chồng). Dưới cờ có một thiếu nữ mặc áo gấm đỏ và một thanh niên đang giao đấu rất mãnh liệt.

Quách-Tĩnh nhìn qua lối xuất thủ của thiếu nữ lấy làm ngạc nhiên vì cô ta tiến thoái đúng bộ, tỏ ra là một người võ công siêu đẳng, tại sao lại phải kén chồng theo kiểu đó ?

Đánh được vài đường quyền, thiếu nữ giả cách để hở nơi thượng lộ. Thanh niên kia mừng rỡ, dùng thế «Song giao xuất động» tung cả hai tay đánh vào ngực thiếu nữ. Nhưng có lẽ thanh niên kia không nỗ làm tan tác đóa hoa hồng nên đã đánh trượt vào một phía vai. Thiếu nữ mỉm cười, chỉ lách mình sang một bên, rồi thuận tay dùng thế đánh vét ngang lưng thanh niên kia một đường.

Thanh niên lỡ đà, không còn gượng lại kịp nữa, hai chân quy xuống đất, mặt đỏ bừng vì xấu hổ, lủi ra đám đông người trốn mất.

Xét trận đấu quyền này, tuy trong chớp nhoáng, Quách-Tĩnh đã thấy chàng trai kia có chút ít hảo tâm, không nỗ đánh hết tay. Mà thiếu nữ cũng

nường tay không dùng độc thủ, cho nên tuy đánh ngã thanh niên mà thanh niên kia chẳng đau đớn gì cả.

Mọi người đứng xem chung quanh võ tay như pháo nổ, vây bọc thảo trường như nê m cối.

Thiếu nữ đánh ngã thanh niên xong vẫn bình thản, nép mình vào dưới gốc cây cờ, mặt tươi như đóa hải đường buổi sáng.

Lúc nầy Quách-Tĩnh mới có thì giờ nhìn ngắm thì thấy thiếu nữ mặt tròn vành vạnh, da trắng như tuyết, có hai hàm răng đẹp không thể tả. Thật là một giai nhân tuyệt sắc. Nàng trạc độ mười bảy tuổi, vóc người mảnh mai, thân hình đều đặn, nét mặt đượm vẻ phong trần nhưng phát tiết một hình dung đoan trang, nghiêm nghị.

Sau khi ngắm rõ dung nhan, Quách-Tĩnh thấy lòng nao nao, không phải vì rung động trước sắc đẹp cá lặn chim sa, mà hình như Quách-Tĩnh có gặp nàng một lần ở đâu đây. Nhưng Quách-Tĩnh lại xua đuổi ý nghĩ lắm cẩm của mình, tự bảo: «Minh mới đến Trung-Nguyên lần đầu, làm sao quen được với ai ngoài việc gặp mấy người con gái giả trai bữa nọ.»

Nhưng chàng lại chắc lưỡi thầm nghĩ: “Sao con gái xứ này người nào cũng có sắc đẹp tuyệt trần như vậy, không có người nào xấu xí sao? Hay là vì ta đã bị hoa mắt trước cảnh phồn hoa đô hội nầy mà trông thấy cái gì cũng lạ, cô gái nào cũng đẹp chẳng? Nhưng thôi, đẹp xấu mặc họ phần ta đã có Hoa-Tranh Công chúa rồi còn ham hố của đời làm chi?”

Tuy thế, Quách-Tĩnh dù sao cũng là một chàng trai trong tuổi thanh xuân tràn đầy nhựa sống, không thể không tò mò trước cảnh người đẹp kén chồng một cách lạ lùng như vậy.

Qua một lúc, thiếu nữ áo hồng đến bên cạnh một người đàn ông tuổi trạc trung niên, thì thầm nhỏ to mấy tiếng. Người trung niên gật đầu luôn mấy cái, rồi bước ra hướng vào khán giả đông dặc nói:

—Kẻ hèn này họ Mục, tên Dịch, đến quý địa phương chẳng phải cầu danh, cũng không cầu lợi, chỉ vì con gái tôi đến tuổi cài trâm mà chưa có ai dạm hỏi để gá nghĩa trăm năm. Con kẻ hèn này tuy xấu, nhưng có một ý nguyện, chẳng kén chồng giàu sang chỉ mong chọn người trượng phu võ nghệ. Bởi vậy mới đánh liều dựng cờ kén rể chiêu thân. Điều kiện dự thí rất

đơn giản, miễn là con trai độ tam tuần trở xuống, càng trẻ càng hay điều cốt yếu là chưa lập gia đình, nếu đánh nổi con gái tôi một ngón quyền hoặc một đòn cước, kẻ hèn này nguyện đưa con gái theo hầu hạ. Cha con kẻ hèn này chỉ có hai người, đã từ phương Nam đến đất Bắc, khắp mười ba tỉnh đều để gót đến, chỉ hiềm các tay hảo hán phần nhiều đã có hôn phối, còn các anh hùng niên thiếu thì chưa có kẻ nào xứng ý ra tay. Bởi vậy, con của kẻ hèn này đến nay vẫn chịu phòng không chiếc bóng.

Trung niên đại hán nói đến đây thấy bốn bề im phăng phắc liền thông thả bước đến bên cây cờ cúi thấp đầu xuống nói:

—Nay trời đã về chiều, cha con kẻ hèn này xin rút lui về chỗ ngụ, sớm mai cha con kẻ hèn này lại ra đây đón tiếp chư vị.

Dứt lời, ông ta toan tháo lấy lá cờ «Tỉ võ chiêu quân» thì chợt phía Tây có người nói lớn:

—Hãy khoan ! CỤ NHẠC CỦA TÔI OI !

Nháy mắt, một người đàn ông sức vóc đã nhẩy ra giữa vòng đấu như một con bò mộng.

Cả rừng người vỗ tay cười vang lên như pháo. Họ cười vì thấy người ấy là một anh chàng vừa to vừa mập, lùn tịt, đôi má phúng phính như cái nọng heo, hai chòm râu rậm đã bạc quá nhiều, ước chừng tuổi đã quá năm mươi. Đồng thời, lúc ấy về phía Nam khán giả lại có một người nữa nhẩy ra, nói oang oang:

—Cậu cụ kia ơi ! Hãy khoan đấu đã. Nếu mi đánh thắng thì ta đây rất tiếc là hòn ngọc đã để ngâu vậy ! Có giỏi thì đấu với ta trước xem sao ? Nếu mi thắng ta, ta sẽ cho mi đấu với cô ả !

Mọi người lại một phen cười rồ lên. Vì anh chàng vừa nói đó là một anh chàng vừa ú na ú núc, lại vừa trọc đầu.

Ông lùn vừa thấy ông trọc đầu cười híp mắt nói:

—Mi đã cạo đầu tu hành sao còn tính chuyện bắt lương ! Hãy bước ra để ta giao đấu với cô nàng.

Anh chàng trọc đầu nói:

—Tuổi mi đã già, nếu được làm chồng cô ta cũng chẳng còn hưởng được bao nhiêu tuổi trời nữa, cô ta sẽ mang thân góa bụa há chẳng uổng đời hồng nhan ư ? Còn ta, nếu được cô ả thương, ta sẽ để tóc hoàn tục mấy hồi.

Cả rùng người nghe hai chàng trai đối đáp, cười rồ lên không ngớt.

Cô gái mặt tươi như hoa, nghe nói bỗng thẹn thùng má đỏ ửng như hai quả mận quân, đôi mày liễu cong cong, càng giận lại càng lộ vẻ đoan trang sâu sắc. Nàng cởi chiếc áo khoác ngoài vút xuống đất, toan nhảy vào hai người kia hạ thủ. Nhưng Mục-Dịch đã kịp chặn nàng lại nói nhỏ mấy câu:

—Chớ nên nóng nảy, hãy để cho hai thằng đó đánh nhau xem chơi.

Thật vậy, hai người giành làm rể trông thấy cô gái nhảy đến liền ra quyền thủ thế, tỏ uy dũng của mình. Rồi thuận tay nhảy bổ vào chọi nhau rất ngoạn mục, cốt để cho người đẹp thấy tài ba xuất chúng của mình mà mua lấy tình cảm.

Khán giả đứng ngoài la lớn:

—Sao không tỉ thí với người kén chồng lại đánh lộn với nhau làm chi ?

Người lùn và mập nói:

—Hãy đánh để cho nó chạy ra ngoài vòng đấu trước để người đẹp khỏi mất công đánh nó.

Anh trọc đầu nói:

—Tao cũng thế ! Tao thay mặt người đẹp cho mày một trận để mày bỏ cái thói già mà còn dê !

Người lùn nói:

—Tuy ta già nhưng chưa có vợ thì việc kén vợ của ta cũng rất chính đáng, sao mi lại cản trở ?

Người trọc đầu cười ha hả nói:

—Hay lắm ! Người cứ đánh ta mà kén vợ, không sao !

Dứt lời, chàng trọc khoanh tay, thịt nổi lên cuộn cuộn, xốc tới đánh một quyền. Chàng lùn co giò nhảy tránh sang một bên né khỏi. Rồi cuộc ẩu đả bắt đầu.

Quách-Tĩnh đứng ngoài chú ý nhìn, thấy chàng trọc xuất thủ theo La-Hán quyền của phái Thiếu-Lâm, còn chàng lùn kia lại đánh bằng Ngũ-Hành-Quyền, thuộc ngoại môn.

Lối xuất thủ của người trọc thật kỳ ảo, lúc cao lúc thấp, lúc tả lúc hữu rất lanh lẹ, trái lại lối công của người lùn thì trầm hùng, chắc chắn lạ thường.

Hai bên đánh nhau một hồi, người trọc uốn mình nhảy phóc lên. Ba tiếng «Bách ! Bách ! Bách !», tay của người trọc đâm vào lưng người lùn ba cái một lúc.

Người lùn, tuy lớn tuổi nhưng da thịt rắn như sắt, chẳng hề biết đau đớn, dùng tay phải giơ cao như một cây chùy nhắm thẳng đầu người trọc đâm xuống. Một tiếng «Bạch» nặng như quả thối sơn, người trọc không chịu nổi quy chân xuống đất.

Tuy nhiên, chàng ta chỉ mỉm cười rồi rút trong lưng ra một ngọn giới đao chém xả vào chân người lùn.

Cả một rừng người đứng xem đều kinh hãi, la ó vang trời.

Nhưng người lùn bình tĩnh nhảy lên tránh được nhát đao nguy hiểm đó, đoạn thò vào lưng rút một chiếc côn bằng cổ tay vụt lại người trọc một cái.

Nguyên hai tay này người nào cũng giắt binh khí vào mình nên họ không còn đếm xỉa đến dư luận la ó bên ngoài nữa, chỉ việc trở tài nghệ của mình bất kỳ với giá nào. Họ công khai đánh nhau bằng vũ khí làm mất hẳn tính chất quyền thuật.

Khán giả trước còn la ó, sau thấy hai người là hai kỳ phùng địch thủ, xuất những thế võ bí truyền để chọi nhau lấy làm vui mắt, cứ lo tán thưởng tài nghệ, không nghĩ đến lễ lối nguyên tắc nữa.

Mục-Dịch thấy hai người dùng binh khí đánh nhau sợ xảy ra ai họa, liên lụy đến mình nên đứng ra nói lớn:

—Xin hai vị dừng tay ! Chỗ này là đất Kinh đô chẳng ai được đánh nhau bằng vũ khí.

Hai người kia như hai con gà chọi, đã say đấu còn kể gì đến phải trái. Họ cứ đánh nhau mãi không thôi.

Mục-Dịch quá bực mình, liền nhảy đến dùng chân phóng một cước, lưỡi đao của người trọc bay bổng lên trời, đoạn ông ta thuận tay túm luôn đầu côn của người lùn giật mạnh một cái, người lùn giữ không lại côn sắt bị Mục-Dịch cướp mất. Mục-Dịch quắc mắt lườm hai người một cái, chờ cho ngọn giới đao rơi xuống ông ta dùng côn đẩy mạnh. Một tiếng «Keng» chát chúa, lưỡi giới đao đã gãy làm hai đoạn rơi tại chỗ.

Khán giả hết sức kinh dị, la ó vang trời. Mục-Dịch càng hăng tiết kê cây côn sắt vào đầu gối bẻ gãy làm đôi.

Người trọc và người lùn thấy ông nhạc tương lai của mình võ công quá giỏi, há hốc mồm ra mà nhìn rồi cả hai tái mặt lủi vào đám đông không dám tính đến chuyện tử thí nữa.

Quách-Tĩnh thấy vậy cũng kinh hãi, chú mục nhìn vào Mục-Dịch thì thấy ông ta chỉ trạc độ bốn mươi, lưng lớn vai rộng, trên vai có mấy cục u nổi lên như bấu lạc đà, mặt mày rất khô ngô, tư thế rất uy dũng. Tuy nhiên, trên nét mặt điểm nhiều đường nhăn nheo lộ một vẻ ưu tư trầm lặng như có tâm tang, khiến ai xem qua cũng tưởng ông ta già trên năm mươi tuổi.

Sau khi hai gã đã rút lui mất dạng, Mục-Dịch đứng giữa vòng, liếc mắt nhìn bao quát một lượt, thở dài một hơi, bảo người con gái:

—Chẳng nên tuồng gì đâu ! Sớm mai cha con ta trở về Nam cho được việc.

Cô gái áo đỏ cũng vẻ mặt đăm chiêu chán nản, gật đầu mấy cái rồi chuẩn bị tháo cờ.

Khán giả không thấy trò gì náo nhiệt nữa, lần lượt giải tán ra về. Chợt thấy có nhiều tiếng «leng keng», rồi một đoàn hơn vài mươi người phục sức theo lối gia bộc, đang phò một vị thiếu niên công tử đi đến.

Quách-Tĩnh lách đám đông người ngẩng cổ nhìn thì thấy thiếu niên công tử này đúng là thiếu niên Công tử áo gấm mà chàng đã gặp trước đây tại khách sạn ở Trương-Gia-Khẩu. Chàng vội chui vào đám đông người lánh mặt để dò xem hành động. Vả lại, Quách-Tĩnh lúc nào cũng nghĩ đến lời các sư phụ dặn «không được gây sự ở dọc đường».

Thiếu niên Công tử đến đây thấy lạ, liền dừng bước trở mắt nhìn vào, bắt gặp lá cờ «tỉ võ chiêu quân» bèn mỉm cười nhìn cô áo đỏ một chút. Rồi

hình như Công tử có vẻ thích chí, tụt xuống ngựa bước vội vào vòng vây, khoanh tay lễ độ hướng về cô gái hỏi:

—Tỷ võ chiêu quân có đúng là quý cô nương chăng ?

Thiếu nữ thấy Công tử hỏi hơi đường đột, không thèm nhếch mép, quay mặt về hướng khác. Mục-Dịch thấy vậy liền bước đến đón và cũng khoanh tay hướng về Công tử đáp:

—Dạ ! Dạ ! Kể hèn này là Mục-Dịch, làm chủ công việc «tỉ võ chiêu quân» này. Chẳng rõ Công tử truyền dạy điều gì ?

Công tử tươi cười đáp:

—Tôi đây muốn biết về qui củ tỷ thí phải cần có điều kiện nào ?

Mục-Dịch nói:

—Công tử hỏi đùa cho vui, kể hèn này đâu dám, nhưng cũng xin kể hầu Công tử để Công tử biết.

Đoạn Mục-Dịch kể lại một hồi như khi giáo đầu.

Công tử nghe xong nói:

—Nếu vậy, tôi xin ghi tên vào danh sách tỷ thí.

Mục-Dịch thấy Công tử quá sang trọng, mặt mày khôi ngô tuấn tú bèn khoanh tay xá một cái và nói:

—Cha con kể hèn này vốn là cỏ rác nơi chốn giang hồ, nay đây mai đó, đâu dám cùng Công tử đối thủ. Nhưng dù sao việc tỉ võ tầm thường này cũng có quan hệ đến việc chung thân giai ngẫu của con gái kể hèn này, xin Công tử chớ đùa coi là một trò chơi.

Công tử nhìn lại cô gái áo đỏ lần nữa, rồi lên tiếng:

—Tại sao ông lại nói thế, tôi thành thật ứng thí kia mà.

Mục-Dịch đáp:

—Tôi chỉ sợ Công tử đùa cho vui.

Công tử nói:

—Thế cha con ông dựng cờ «tỉ võ chiêu quân» đã được mấy ngày ?

Mục-Dịch khiêm tốn đáp:

—Dạ, cũng chưa được mấy, mới trải qua mười ba tỉnh, từ ngày dựng cờ đến nay chừng hơn một năm.

Thiếu niên Công tử tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi:

—Khắp mười ba tỉnh không có một chàng trai nào thắng nổi cô nương sao ? Tôi không thể nào tin nổi !

Mục-Dịch tươi cười đáp:

—Có lẽ những tay võ nghệ cao cường họ thấy con gái tôi hèn hạ xấu xí, không thèm thắng, chỉ thích thua mà thôi.

Thiếu niên Công tử thấy Mục-Dịch tuy nhún mình khiêm tốn, song câu nói hàm ý khinh đời, coi đời bằng nửa con mắt, nên nổi xung nói:

—Nếu thế hãy lại đây ! Lại đây !

Vừa nói vừa đưa tay vẫy thiếu nữ. Thiếu nữ vẫn quay mặt đi không thèm nhìn lại. Thiếu niên giận dữ chạy đến giữa vòng.

Mục-Dịch thấy thiếu niên Công tử tinh thần sảng khoái, nhân phẩm đoan trang, lòng hết sức mến phục. Mà thâm tâm cô gái cũng thế. Tuy chẳng nói ra. Mục-Dịch nghĩ thầm: “Ta đi khắp mười ba tỉnh, từ thôn quê đến thành thị chưa thấy chàng trai nào tuấn mỹ như chàng này. Bề ngoài thì tốt mã như thế, chẳng biết bên trong võ nghệ ra sao ?”

Thiếu nữ tuy là quay mặt đi nơi khác, song không để ý thiếu niên Công tử kia, nên khi Công tử vừa nhảy vào vòng đấu, nàng đã lập tức quay lại mỉm cười chào:

—Vạn phúc !

Công tử cũng vui vẻ chìa tay đáp lễ, rồi nói:

—Xin mời cô nương.

Mục-Dịch đứng ngoài, hướng về Công tử nói:

—Xin quý Công tử cởi bỏ áo ngoài cho tiện.

Công tử ngang nhiên đáp:

—Thôi được ! Để nguyên cũng chẳng sao.

Công chúng thấy thế tràn vào xem như nước lũ, kẻ bàn qua người tán lại, Có kẻ nói:

—Cha con họ Mục chỉ là một kẻ giang hồ lạc phách, dẫu có giỏi có tài cũng chẳng dám chiết diện cậu này. Thế nào cũng phải nới tay một chút.

Có kẻ cãi lại:

—Nếu nới tay là chết rồi ! Nới tay là chịu thua ! Chịu thua tất phải làm vợ người ta.

Một người xen vào:

—Thì còn chọn gì nữa mà không làm vợ ? Đẹp trai thế kia, giá tôi làm con gái thì tôi cũng chịu thua để được làm vợ mà thôi.

Có người nói:

—Biết đâu bên ngoài xinh đẹp mà bên trong văn dốt võ dở thì sao ? Thói đời nhiều kẻ chỉ cậy có bề ngoài mà ăn bám vào xã hội thực ra bản thân không đáng giá gì.

Chợt nghe cô gái cất tiếng, cả đám im phăng phắc:

—Xin mời Công tử ! Xin mời !

Công tử tuy mặc áo dài, nhưng nó là loại lông cừu rất nhẹ. Nghe mời, Công tử chuyển mình một cái toàn thân đã lẹ làng tránh qua một bên, cung tay áo đánh thốc vào đầu thiếu nữ.

Thiếu nữ thấy Công tử xuất thủ chẳng phải tay vừa, trong lòng đã kinh sợ, bèn thụp vội người xuống rồi chui theo tay áo của Công tử mà nhảy tọt ra ngoài.

Không ngờ, chàng công tử phất một cái quá mau và quá mạnh, mặc dù thiếu nữ lanh lẹ lòn được ra ngoài, nhưng tay phải của Công tử lại bồi thêm một phát nữa làm cho thiếu nữ hai phía đều bị kẹt, thật là khó tránh.

Thấy quá nguy cấp, thiếu nữ nhún chân nhảy về đằng sau một cái rất cao, lanh như tên bắn. Đó là một thế rất đặc sắc, nếu không có công phu luyện tập cao siêu thì không thể nào làm được.

Công tử giật mình thốt lên tiếng khen:

—Giỏi lắm ! Giỏi lắm !

Vừa nói Công tử vừa đánh thốc tới, cốt không để thiếu nữ kịp đứng xuống đất.

Thiếu nữ đang lơ lửng trên không, thấy vậy co một chân, nhắm giữa mũi Công tử phóng tới một cước. Đây là một thế vừa công vừa thủ cực kỳ lợi hại. Đòn cước đó đã buộc Công tử kia phải nhảy sang một bên để tránh. Thế là cả hai người đã song song rút xuống cùng một lượt.

Công tử vừa đánh luôn ba thế công một lúc, vừa nhanh vừa mạnh lạ thường mà thiếu nữ cũng đủ ba lần lượn tránh rất linh động. Cả hai đều thâm phục lẫn nhau. Cô gái mặt đỏ bừng ráng sức phản công mà không thủ thế như trước nữa vì lúc đó thiếu nữ liếc nhìn trộm bị Công tử bắt gặp nên nàng mắc cỡ. Thiếu nữ đánh rất ác liệt, đuổi theo Công tử khắp vòng.

Công tử đánh như trêu cợt, cứ đủng đỉnh là đà bay trên mặt đất, áo gấm tung theo gió rục rờ màu hoa, lúc lên lúc xuống trông thật kiêu hùng và ngoạn mục.

Còn thiếu nữ lúc tiến lúc thoái, áo đơn đỏ loét lẫn với quần hồng phát phối, chẳng khác một đóa hoa hồng nhỡ như quanh cánh bướm.

Quách-Tĩnh đứng xem, chẳng bỏ sót một cử chỉ nào. Chàng thầm nghĩ: “Hai người này chỉ trạc tuổi với ta, cơ sao họ lại tập luyện được võ công siêu việt dường ấy.” Tuy nhiên, Quách-Tĩnh cũng cảm thấy vui vui, cho rằng hai người ấy đều là hoa ngọc, nếu được kết đôi thì cũng xứng lứa đẹp duyên. Chỉ tiếc rằng anh chàng Công tử kia đã có một lần vô lễ với mình tại Trương-Gia-Khẩu.

Quách-Tĩnh đang trở mắt theo dõi cuộc đấu thì bỗng ngoài khán giả có tiếng cười rộ lên. Thì ra thiếu nữ đã túm được tay áo của Công tử, hai bên lôi kéo nhau và «roạt» một tiếng, tay áo chàng Công tử đã rách phăng đi.

Cô gái hớn hở nhảy ra ngoài, giơ cao vạt áo đã xé được lên không trung. Cả đám người lại một phen cười vang lên nữa.

Mục-Dịch chạy vội vào vòng kêu lớn:

—Khoan ! Khoan ! Xin Công tử thay áo khác rồi sẽ tái đấu.

Công tử áo gấm giận đến tái mặt, hai tay nắm cổ áo gấm của mình xé toét một cái, phanh ra khỏi ngực. Một tên gia bộc vội vã chạy vào, cầm hai

tay áo của chủ tuột ra khỏi người, cuộn tròn lại, cầm chạy ra ngoài. Lúc này. Công tử chỉ còn mặc chiếc áo ngắn bằng đoạn, màu hồ lục, ngang lưng thắt một chiếc khăn màu lá hẹ, phản chiếu lên mặt trông Công tử còn đẹp gấp bội phần.

Công tử bắt đầu tái đấu, vừa nhảy vào đã xuất thủ đánh phát từ dưới lên. Đòn quyền cuốn gió làm cả xiêm y thiếu nữ cuộn lên phơi phới.

Một cái phát này, chẳng biết ngoài khán quan có hiểu được hay không nhưng với Quách-Tĩnh, Mục-Dịch và cả thiếu nữ trong cuộc ai nấy đều rùng mình le lưỡi, không ngờ với lớp tuổi thiếu niên mà đã có ngón đòn công phu đến cực đỉnh.

Hai người qua lại được vài đường thì Quách-Tĩnh sực nhớ ra, lẩm bẩm:

—Lạ thật, lối đánh của anh này sao giống lối chưởng pháp của Doãn-Chí-Bình, đồ đệ của Khuu-Xứ-Cơ. Có lẽ anh này và Doãn-Chí-Bình có liên hệ gì chăng ?

Lúc này, Công tử không còn tỏ vẻ nhân nhượng gì cả, vẫy tay dùng những đòn độc làm cho cô gái kia không còn có thể đến gần được.

Quách-Tĩnh nhận xét thực kỹ, rồi tự nghĩ: “Đúng rồi ! Anh này xuất thủ đúng y theo kiểu cách của Doãn-Chí-Bình, song công phu điều luyện có lẽ còn hơn Doãn-Chí-Bình một bậc. Nếu vậy thì tất nhiên cô gái này không phải là đối thủ của y. Có lẽ cuộc nhân duyên may ra thành tựu không chừng !”

Mục-Dịch cũng đã nhìn thấy võ công của Công tử hơn con gái mình. Nếu chàng thắng, chàng sẽ là một quý tế của mình, còn gì hơn nữa. Do đó, Mục-Dịch hân hoan bước đến gọi lớn:

—Niệm con ! Không nên đấu nữa ! Công tử quả đã tài năng hơn con nhiều lắm.

Nhưng cả đôi bên đang say máu, quần quít vào nhau quay cuồng không bên nào chịu nhượng.

Công tử cũng thầm nghĩ: “Lúc này ta đánh nàng cũng chẳng khó, nhưng không nỡ. Mà cơ hội này cũng chẳng nên bỏ.” Nghĩ vậy, chàng vung tay trái quét xuống đất, rồi uốn tay như lưỡi câu kẹp lấy cổ tay thiếu nữ. Thiếu nữ

sợ hãi oằn cổ tay ra gỡ. Công tử nhân cơ hội ấy, thuận đà kéo mạnh tay về. Thiếu nữ yếu sức, không đứng vững, té sấp xuống mặt đất.

Khán giả la lên, ai cũng tưởng thiếu nữ kia phải một phen vỡ mặt. Nhưng chỉ chớp mắt, Công tử đã lạnh tay quàng xuống đất, giơ tay phải cặp lấy mình thiếu nữ đặt gọn lên đùi mình ngay trước mặt. Mọi người vỗ tay tán phục Công tử không dứt.

Thiếu nữ cứ ngồi yên một chỗ, không sao thoát thân được, bèn hạ giọng nói:

—Mau bỏ ra !

Công tử vẫn khư khư giữ chặt, mỉm cười nói:

—Nếu cô gọi ta bằng anh ta sẽ buông.

Thiếu nữ nổi giận, cho rằng chàng trai đó đã khinh dể mình, bèn dùng hết sức cố thoát. Nhưng vô hiệu, địch thủ đã dùng thế khóa chặt người nàng.

Mục-Dịch vội chạy đến trước mặt Công tử nói:

—Công tử đã hoàn toàn thắng cuộc, xin bỏ tiện nữ ra.

Công tử cười lên sảng sặc không chịu bỏ thiếu nữ ra. Thiếu nữ then thùng và tức giận, tung chân cuốn mình đá móc vào mặt chàng Công tử một cái. Cái đá bất thần vừa lẹ làng vừa nguy hiểm ấy, buộc lòng chàng Công tử phải ngửa mặt ra sau để tránh, đồng thời buông vội thiếu nữ về đằng trước.

Tuy nhiên, Công tử vẫn chưa tha, nhảy một cái, cúi sấp mình dùng hai tay làm câu móc, chộp ngay bàn chân thiếu nữ. Đó là chàng Công tử dùng thế «cầm nã» rất tinh vi. Chàng đã dùng nó để bắt tay và bắt chân người khác như một trò đùa.

Thiếu nữ hết sức bối rối, nhảy phóc lên để tránh, chẳng may chiếc hài bị tuột ra nằm gọn trong bàn tay Công tử. Bị tuột hài, thiếu nữ then đỏ mặt, đến dưới cột cờ ngồi bó gối chẳng nói một tiếng.

Công tử thích chí cười ha hả, đưa chiếc hài thêu lên xem và vẫy cho mọi người thấy.

Mục-Dịch chạy đến trước mặt Công tử, lễ mễ hỏi:

—Xin Công tử cho biết cao danh.

Công tử vẫn cười lớn đáp:

—Chẳng cần biết đến để làm chi !

Dứt lời, chàng Công tử cầm chiếc hài phủ đất rồi vạch áo, giắt vào bụng.

Mục-Dịch lấy làm lạ trước cử chỉ ấy, bèn hỏi:

—Chúng tôi hiện đang trú ngụ nơi khách điểm Cao-Thăng đại lộ đất Tây thành, xin mời Công tử đến đó cùng chúng tôi bàn chuyện lúa đôi.

Công tử thản nhiên đáp:

—Ấy chết ! Ta không hề biết đến chuyện ấy. Đừng nói đến làm chi.

Mục-Dịch biến sắc hỏi:

—Công tử đã đánh thắng tiện nữ và tôi đã có lời giao ước, lẽ tất nhiên tôi phải gả tiện nữ để hầu hạ Công tử, há phải trò đùa đâu ?

Công tử ngửa mặt lên trời cười lớn, nói:

—Ta chỉ tưởng đùa một chút về quyền thuật cho vui, nào có màng đến chuyện kén rể chiêu thân.

Mục-Dịch nghe Công tử tỏ lời bội ước, mặt giận hầm hầm, không nói nên lời, trở vào mặt Công tử, nói:

—Mày... Mày là...

Không để cho Mục-Dịch nói ra lời, một tên gia bộc chạy đến nhìn vào mặt Mục-Dịch cười khẩy, nói:

—Người có hiểu gia thế của vị Công tử chúng ta thế nào chẳng ? Cha con người chỉ là hạng người lang bạt, còn Công tử ta là bậc Vương tôn làm sao nói đến chuyện nhân duyên ? Điều mi nói chỉ là một giấc mơ mà thôi !

Mục-Dịch lòng nóng như lửa đốt, vung tay đấm vào quai hàm tên nô bộc một cái, làm cho hấn nhào lăn xuống đất.

Công tử không hề tỏ vẻ giận dữ, cứ lờ đi như không, sai tên gia bộc khác vực tên bị đánh đưa lên yên ngựa, rồi chàng cũng toan lên yên ngựa trở về.

Mục-Dịch thấy thế càng giận hơn, chạy đến hét:

—Thì ra mày là một thằng Công tử rởm, định giở trò đùa với cha con ta hay sao ?

Công tử tỏ vẻ bình thản như thường, tuyệt nhiên không nói lời nào, thò chân vào bàn đạp, toan nhảy lên ngựa mà đi.

Mục-Dịch đưa tay nắm áo Công tử kéo xuống nói:

—Được lắm ! Con tao là hạng khuê nữ, không gả cho đứa con điếm đàng. Nhưng mày phải trả chiếc hài lại cho ta.

Công tử quay lại nói:

—Vật đó của con ông đã trao tặng cho ta rồi, can gì đến ông mà ông đòi lại ? Ông thực là người rắc rối, đa sự.

Vừa nói, Công tử vừa vung tay gạt một cái, thoát khỏi tay Mục-Dịch.

Mục-Dịch quát lớn:

—Mày định ăn cướp chiếc hài của con ta phải không ?

Vừa hét, Mục-Dịch vừa nhảy vọt lên, tung hai tay dùng thế «Chung cổ tề minh» nhắm thẳng vào thái dương của Công tử bổ tới.

Công tử chân đã thọc vào bàn đạp bị Mục-Dịch tấn công bất ngờ liền nhảy vọt lên tránh, rồi chạy ra giữa đấu trường, vừa cười vừa nói:

—Ta dù đánh ngã hai cha con mi, ta cũng chẳng bao giờ chịu làm rể mi. Mi đừng hy vọng.

Cả đám đông khán giả, trừ một vài tên vô lại đắc ý phá lên cười, đều bất bình trước hành động bội bạc của chàng Công tử đó.

Mục-Dịch đã đến lúc không còn dằn nổi cơn giận nữa, liền dùng thế «Hải yến lược ba» đánh thúc vào hông Công tử.

Công tử biết lão Mục-Dịch đã quá giận, nếu không ra tay sớm ắt bị lão làm thiệt hại. Chàng liền né sang một bên rồi dùng thế «Độc xà tầm nguyệt thủ» xía mạnh vào bụng Mục-Dịch một chưởng.

Mục-Dịch thoáng thấy, biết là đòn độc, không dám liều lĩnh phải lui ra để tránh, rồi thuận tay thọc vào tĩnh huyết nơi vai Công tử. Thế này là một ngón công phu của Mục-Dịch.

Công tử võ công tinh thực, nhận thấy Mục-Dịch đối chiến, liền né vai sang một bên để tránh ngón tay ác hại của địch thủ, rồi lợi dụng lúc địch thủ chẳng kịp thu tay về, liền xuống dùng thế «Thân vân hoán nhựt» xía vào mặt Mục-Dịch.

Đường quyền biến hóa mau lẹ, Mục-Dịch thất kinh, đưa tay định bắt lấy tay Công tử. Nhưng Công tử đã lanh lẹ chum mười đầu ngón tay như vuốt chim ưng cắm phập vào bả vai Mục-Dịch. Mục-Dịch né ra đằng sau, nhưng không còn kịp nữa, máu tuôn ra ướt áo.

Khán giả trông thấy kinh sợ la ó om sòm. Thiếu nữ vội vã xé vạt áo của nàng buộc vết thương cho thân phụ.

Mục-Dịch quắc mắt, đẩy con gái ra, với giọng căm hờn nói:

—Chạy ra ! Ngày nay chẳng theo nó báo thù còn đợi chừng nào nữa ?

Thiếu nữ mặt mày ử dột, trợn mắt nhìn Công tử như trút mọi oán hờn trong lòng mình, rồi thuận tay rút con dao trủy thủ trong bọc ra, nghiêng răng đâm vào bụng tự sát.

Mục-Dịch cả kinh, vùng lên đưa tay cản lại. Chẳng ngờ thiếu nữ thu dao không kịp, mũi dao đâm thủng bàn tay của Mục-Dịch. Lại một lần nữa, máu hồng lai láng rơi xuống đất trường.

Quan khách đứng xem thấy cuộc tử võ cầu thân của cha con họ Mục trở thành cuộc lưu huyết đau thương, ai nấy hậm hực thầm trách chàng Công tử kia đã ác tâm gây nên. Tuy nhiên, không ai dám vào can thiệp cả vì thấy công tử đã võ nghệ cao cường lại có thân thế.

Quách-Tĩnh bất bình, không còn làm sao kềm hãm nổi nữa, chàng thấy Công tử chuẩn bị lên yên, không hề an ủi cha con họ Mục một câu, bèn rẽ đám đông người bước vào gọi Công tử nói lớn:

—Mày gây ra câu chuyện này thật chẳng xứng đáng làm trai !

Chàng Công tử nhìn Quách-Tĩnh một chút rồi đáp:

—Sao lại không xứng đáng ?

Quách-Tĩnh đáp:

—Đáng lý ra, mi nên chịu kết duyên với cô nương đây mới phải.

Bọn gia tộc nghe Quách-Tĩnh nói cười rồ lên, tỏ ý kiêu ngạo. Chàng Công tử cũng cười hề hề:

—Nhưng mà ta lại không thèm thì sao ?

Quách-Tĩnh nói:

—Nếu không muốn lấy cô nương sao mi lại nhảy vào quần thảo ? Hơn nữa trước khi đấu, mi đã nhìn thấy bốn chữ «tỉ võ chiêu thân» ở lá cờ kia rồi mà !

Công tử nghe Quách-Tĩnh phân phải trái, cúi mặt một chút rồi nói:

—Mi bắt bẻ ta để làm gì ? Mi có biết nơi nầy thuộc đất nào không ?

Quách-Tĩnh cứ lo nói chuyện chiêu thân, không thèm để ý đến câu hỏi ngoài đề của Công tử, nên đáp:

—Cô nương đây vừa đẹp vừa ngoan, võ nghệ lại cao cường, tại sao mi lại không thích ? Nếu mi bỏ cô nương nầy thì ta dám chắc, suốt đời mi không tìm ra đâu người vợ như thế.

Công tử thấy Quách-Tĩnh cứ lè nhè binh vực mãi cho thiếu nữ, nổi giận đáp:

—Mi là đứa ngốc tử làm sao hiểu nổi ta. Ta hỏi mi, mi là môn hạ của phái nào, mi với Hoàng-Dược-Sư, chúa đảo Đào-Hoa gọi nhau bằng gì ?

Quách-Tĩnh lấy làm lạ, chẳng biết ý gì chàng Công tử đó cứ hỏi loanh quanh, liền đáp:

—Ta là môn đồ của phái nào ta không bao giờ nói tên sư phụ ta cho mi biết làm chi ! Còn Hoàng-Dược-Sư với ta không hề quen biết. Đã một lần cật vấn ở Trương-Gia-Khẩu, ta đã trả lời rồi sao nay mi lại hỏi nữa.

Công tử vừa cười vừa nói:

—Vì ta thấy môn phái của Hoàng-Dược-Sư có bí truyền về môn điểm huyết. Ta thấy mi có tài ấy nên hỏi mà chơi ! Nếu mi chẳng biết Hoàng-Dược-Sư thì thôi. Nhưng tài điểm huyết ấy ai truyền cho mi thế ?

Quách-Tĩnh nghĩ ngợi một chút rồi nói:

—Dạy ta môn điểm huyết là do công phu của đệ nhị sư phụ ta.

Công tử nói:

—Mi lần thần quá ! Ta cần biết rõ tên người dạy, đâu cần mi nói đến vị sư phụ thứ mấy làm gì.

Quách-Tĩnh nói:

—Ta đã bảo chẳng bao giờ ta nói tên sư phụ ta với người.

Công tử bực mình nói:

—Thôi được, nói hay không mặc kệ mày.

Dứt lời, Công tử quay mình toan trở lại chỗ cột ngựa có bọn gia bộc đang đứng chờ.

Quách-Tĩnh chạy vọt lên trước, dang tay cản lại nói:

—Mi định bỏ đi ư ?

Công tử bắt buộc phải dừng chân quay lại nói:

—Ta bỏ đi thì sao ?

Quách-Tĩnh đáp:

—Bây giờ ta không ép mi lấy cô nương đây nữa ! Nhưng mi hãy trả chiếc hài thêu lại cho cô nương.

Công tử gạt tay Quách-Tĩnh một cái, đáp:

—Can hệ gì đến người mà đòi vật đó ?

Mục-Dịch nãy giờ đứng nhìn thấy Quách-Tĩnh ăn nói thực thà chất phác, có chí khí trượng phu lấy làm thán phục, bèn gượng đau chạy đến gọi Quách-Tĩnh nói:

—Người anh em nhỏ tuổi ! Chẳng nên gây sự với nó làm gì. Ta đã nhứt định thù này phải báo.

Đoạn Mục-Dịch hướng về Công tử nói:

—Mi phải xưng danh tánh cho ta rõ.

Công tử vừa cười vừa nói:

—Chẳng biết đã mấy lần người hỏi đến tên ta. Người muốn biết để làm gì ?

Quách-Tĩnh thấy Công tử ngang tàng, nổi giận bước đến quát lớn:

—Nếu biết điều mi phải trao trả chiếc hài thêu cho người ta rồi cút đi là yên.

Công tử trợn tròn đôi mắt, nói:

—A ! Sao mi nói mãi ! Can hệ gì đến mi ? Hay mi muốn lấy cô nàng ?

Quách-Tĩnh hời hả cãi lại:

—Không ! Mi đừng hồ đồ ! Ta đã có vợ sắp cưới rồi ! Mi có chịu trả chiếc hài hay không thì nói.

Dứt lời, Quách-Tĩnh dùng một trong bảy mươi hai phép «cầm nã» túm chặt lấy cổ tay của Công tử.

Công tử nổi giận xoay mình một cái rút tay ra, nhưng Quách-Tĩnh đã nắm cứng, không sao rút ra được. Công tử đỏ mặt nói lớn:

—Mày muốn chết phải không ?

Vừa nói, Công tử vừa dùng một đòn cước đá ngược người rất ngay hiểm.

Tuy nhiên, Quách-Tĩnh đã đề phòng trước, liền né mình tránh và lôi Công tử vào giữa vòng. Đến giữa vòng, Quách-Tĩnh buông tay Công tử ra.

Công tử nổi giận, cởi chiếc áo gấm, chỉ vào mặt Quách-Tĩnh nói:

—Mày liệu sống được bao năm mà định ăn thua với tao hả ?

Quách-Tĩnh lắc đầu đáp:

—Tao chẳng muốn sanh sự với mày, chỉ bắt buộc mày nếu không muốn kết duyên với người ta thì phải trả chiếc hài kia lại.

Quan khách đứng xem, khi thấy Quách-Tĩnh nhảy vào can thiệp cũng tưởng Quách-Tĩnh chỉ là một thiếu niên nhiệt huyết, ngờ đâu bây giờ lại thấy Quách-Tĩnh có một công phu võ nghệ khá cao. Họ chưa thể đoán biết câu chuyện này sẽ đi đến đâu nên chú ý theo dõi.

Còn chàng Công tử áo gấm này thật ra đã đụng độ với Quách-Tĩnh một lần ở Trương-Gia-Khẩu, nay lại bị Quách-Tĩnh túm lấy nữa, lòng cũng nể

nang phần nào, không muốn gây chuyện. Thấy Quách-Tĩnh biết dụng võ, Công tử lấy làm hài lòng và thăm phục. Nhưng chỉ một điều Quách-Tĩnh buộc Công tử phải trả chiếc hài thêu thì thật là rắc rối.

Nhìn vào bốn mặt, khán giả đang hau háu nhìn mình, lẽ nào mình chịu xuống nước trả chiếc hài. Chàng Công tử mỉm cười rồi cởi chiếc áo gấm móc vào cánh tay rồi quay lưng rảo bước.

Quách-Tĩnh giữ chặt lấy áo cẩm bào của Công tử mà thịnh nộ:

—Có thật mi định bỏ đi không ?

Quách-Tĩnh chưa dứt lời đã bị Công tử quật một cái phủ chiếc cẩm bào trùm cả mặt như trùm chiếc khăn. Quách-Tĩnh bị tối tăm mặt mày, không thấy đâu là đâu nữa.

Trong lúc đó, Công tử đã vận dụng hết sức mình vào hai cánh tay rắn như đá, bổ xuống nơi hông Quách-Tĩnh, cố đánh cho gãy xương.

Hai tiếng «bịch, bịch» nổi lên cùng một lúc.

Khán giả đứng bên ngoài la ó trước hành động xảo quyệt của Công tử, nhưng tuyệt nhiên chẳng ai dám xông vào.

